

I. Именувамъ се Стефанъ Николовъ, родомъ отъ Пловдивъ, на 27 години, Българинъ, православенъ, нежененъ, малограмотенъ, файтонджия, подъ еждъ и слѣдствие не съмъ билъ. Отъ Сърбско-Българската война азъ съмъ дошелъ въ София, гдѣто до днесъ съмъ слугувалъ като файтонджия при разни господари (чорбаджии). Миналата 1890 г. отъ Септемврий мѣсець до около 1-й Априлий тази година бѣхъ при Ерменица Иованисъ, бащиното му име не зная. Отъ Ерменица, слѣдъ като сѣдѣхъ нѣколко дни празенъ, отидохъ при Мано Маноловъ при когото сѣдѣхъ около 1 $\frac{1}{2}$  мѣсець, отъ тамъ азъ сѣдѣхъ около 10 дни празенъ, послѣ сѣдѣхъ около 1 $\frac{1}{2}$  мѣсець пазачъ на чаира, отъ тамъ постъпихъ пакъ при Мано Маноловъ, гдѣто съмъ и сега. Не помня положително кой мѣсець бѣше, но зная, че бѣше слѣдъ Януарий мѣсець т. г. една вечеръ часътъ бѣше 7—8 доде момчето — слугата на Тодоръ Станимаклията, който тогава държеше гостинница „Ветренъ“, а името на момчето (слугата) не зная, което ме повика въ гостилницата „Ветренъ“, за да се пазаря съ едни хора, за да ги заведе до нѣкъдѣ. Азъ тогава отидохъ до гостилницата Ветренъ гдѣто заварихъ съдържателя на гостилницата Ветренъ—Тодоръ, слугата му, (който идва да ме вика) Йозефъ — файтонджията и още едно лице, съ което влѣзохме въ пазарлъкъ за да го закарамъ на едно село близо до Костинбродъ; той ми каза името на селото, но азъ сега не можъ да си спомня какъ именно го нарѣче, но отъ с. Костинбродъ вървѣхме още по шосето около 2—3 километра и послѣ прѣдъ баира се отбихме на лѣва страна и слѣдъ като вървѣхме около 5—6 километра, стигнахме въ селото. Вечерята, когато правихме пазарлъка бѣхме всичкитѣ горѣпоменхти лица въ присѣствието на които пазарихме сж за 17 или 18 лева да закарамъ сжщото лице за горѣказанното село, съ условие, че на втория денъ — сутринята рано въ 3—4 часа да трѣгнемъ отъ сжщата гостилница „Ветренъ“.

Сутринята азъ бѣхъ се усалъ, а мющерията билъ дошелъ вече на гостилницата (Ветренъ) и като видѣлъ че менъ още ме мѣма, тогава той пратилъ сжщото момче (слугата на Тодоръ), което идва да ме вика първата вечеръ, да ми каже да ида по скоро, че мющерията ме чака; азъ тогава станахъ и слѣдъ като впрѣгнахъ конетѣ, отидохъ на гостилницата „Ветренъ“, гдѣто безъ да се бавимъ, качи се това лице, което бѣше се пазарилъ съ мене и ми каза да карамъ и като минахме по